

XVI.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Arveafgift.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 4. Februar 1907).

Det er sikkert ikke nogen Tilfældighed, naar et forholdsvis stort Antal af Europas Stater i Løbet af den sidste halve Snes Aar er gaaet til at omarbejde deres Regler for Arveskatter. England indførte ret indgribende Forandringer i 1894, Sverige, Norge, Frankrig, Tyskland og forskellige andre Lande ere senere fulgte efter, og alle have de søgt at tilføre de respektive Statskasser større Indkomster ved en forøget Afgift af Arv. Vistnok er det Erkendelsen af, at der her var et Skattegrundlag, der hidtil var udnyttet for lidt og derfor taalte en betydelig større Belastning, der i første Række har givet sig dette Udslag, men sikkert have ogsaa vor Tids Bestræbelser for at bringe mere demokratiske Principper, end man tidligere fulgte, ind i Skattelovgivningen været stærkt medvirkende. Medens man nemlig i saa godt som al tidligere Lovgivning om Arveskat alene har holdt sig til Stigning efter Slægtskabsgraden, findes der i alle de nyere Love Bestemmelser, der medføre en mere eller mindre stærkt stigende Afgift i Forhold enten til Boets eller til den enkelte Arveparts Størrelse.

Det er derfor ganske naturligt, at naar der her i Landet i de senere Aar har været

Tale om at tilvejebringe ny Indkomster eller at ombytte forældede Skattegrundlag med ny og mere tidssvarende, har ogsaa Tanken om en Ændring af vore gældende Arveafgiftsregler været fremme. Ganske vist kan Loven af 1861 ikke siges at være særlig gammel, naar henses til, at Arv er et temmelig uforanderligt Skattegrundlag, og dens Principper kunne heller ikke siges at være i nær saa høj Grad forældede som adskillige af de Love, der indtil den senere Tid have været gældende i andre Lande, og under Hensyn hertil er det forstaaeligt, at mange i sin Tid maatte anse en Lov, der medførte en Stigning af Arveafgiften fra 1 til 7 pCt., for temmelig radikal. Men de Bestræbelser, der i stedse stærkere Grad have paavirket den nyere Skattelovgivning — Bestræbelserne efter at fordele Skattebyrden i Forhold til Skatteevnen —, vare ikke stærkt fremme for et halvt Hundrede Aar siden. Datidens Lovgivning bærer Vidnesbyrd derom.

Naar man derfor i de senere Aar saa stærkt har hævdet Forsvarligheden af at gaa til en forøget Beskatning af Arv, er det sikkert i første Række Hensynet til det urimelige i, at selv det højeste Beløb, der falder i Arv — Millionarven —, ikke